

Κόττα τῶν Νήσων Βουλευτὰς ἀπὸ τρανὰ κανάκια...
 γελῶνε τώρα κι' ἡ στεριάς, γελῶνε και τὰ κρομμύλια μας,
 τῆς Χίου τοῖκουδα ζητῶ, μασιτῆς, λεμονάκια,
 ὅπου τὰ κάνουνε γλυκὰ και πέφτουνε τὰ σάλια μας.

Π. — Κι' οἱ Βρονταθοῦσοι, Φασουλῆ,
 ἄφρα ξαπλωμένοι
 μασοῦνε στραγαλάκια.

Και μῆτε' στὸν Μισὰ Μπουρλῆ
 φωνάζουν τρομασμένοι
 πὼς βλέπουν ταγκαλάκια.

Ἔπεσαν φέσια βρωμερά, σάρικια και καθούκια,
 και φέρταν τὰ σιμάματα, διαδόντρου μου κουλούκια,

νά ξεχασθῶν και τῶν Νησιῶν τὰ πάθη τὰ παρίσσια,
 νὰ τραγουδήσω και τὴν Χιῶ, ποῦχαι τὰ Μοσχονήσια.

Φ. — Φιλελευθέρων σὺσκαφίς σπουδαία και μεγάλη,
 κι' ἐνφ βροντῶν τριγύρω μας δεινῶν πολέμων γδοῦποι
 ὁ Κρητικὸς ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγία πάλι
 και' ἡλιθὸς μὲ φρονιμὰ και γυναι' στοῦ Τρικοῦπη,
 και μειδιῶν σάν κι' ἄλλοτε μειδιάμα Τζοκόντας
 κατέβηξε τοὺς βουλευτὰς, παρόντας τε κι' ἀπόντας.

Κι' ἐκύταξαν οἱ φίλοι
 τοῦ Κρητικῶ τὰ χεῖλη,
 και μὲ χαραῖς και χάδια τοῦλεγαν τὰ και τὰ,
 κι' ἔτρωγαν πότε πότε κι' ὄραια παγωτὰ.

Νάχα κι' ἐγὼ κανένα μέσα σ' αὐτὴν τὴν λαύρα...

Π. — Ἐγὼ θὰ σὲ δροσίω μὲ χαστουκιάς, παλάβρα.

Μέγας ἀγὼν τῶν Ἀρχηγῶν.

Β. — Ἄνοιξε...

Γ. — Δὲν ἀνοίγω... Βουλῆς ἀναβολή.

Β. — Γὰ μὲα τέτοια χάρι σ' ἐχαριστῶ πολὺ.

Γ. — Στῆς τρεῖς Αὐγούστου νῆλθης... ἐντίο ντὲλ πασεῖτο...
 ἤμουνα Σερασκέρης,
 μὰ τώρα, καθὼς ἔξερεις,
 μ' ἐκάνανε Μινίστρο και μὲς' στοῦ Κόνσολέτο.

Μὲ τόσα σου τερέπια
 πολὺ μ' ἐρέθισες,
 ἐγὼ κρασι δὲν ἤπια
 και σὺ μ' ἐμέθυσες.

Νῆλθης' στῆς τρεῖς Αὐγούστου... τὴν πόρτα μὴ σκου-

Β. — Ἢ χάρις σου μεγάλη, [τῆς...
 σ' ἐχαριστῶ και πάλι,
 ποῦχαις δουλεῖά σου μόνη σ' ἐμένα ν' ἀπαντῆς.

Εἶπε, και τὸνα χεῖρι
 τείνει' στὸν Σερασκέρη,
 τῆλλο' στὸν Διπλωμάτη.

Κι' ἐχαριστῶν τοῦ κράτους
 τοὺς εὐφραίς' Ἰπάτους
 ἐπήγε' στὴν Ἰπάτη.